

V I Lenin

Förfallet hotar

Underrättelserna, resonemangen, farhågorna och ryktena om en hotande katastrof kommer allt tätare. Kapitalisternas tidningar försöker att skrämna och tjuter i skummande raseri mot bolsjevikerna. De står med anonyma antydningar av Kutler om ”en” fabrik, ”några” fabriker, ”ett” företag o. s. v. Det är besynnerliga metoder och underliga ”bevis” . . . Varför inte *nämna* en bestämd fabrik? Varför inte ge allmänheten *och arbetarna* möjlighet att kontrollera dessa rykten, som är avsedda att väcka alarm?

Det vore dock inte svårt för herrar kapitalister att förstå, att de endast gör sig löjliga genom att inte ange exakta uppgifter och exakt namngivna företag. Ni själva utgör ju regeringen, herrar kapitalister, ni har ju 10 ministrar av 16, ni bär ansvaret och ni är de bestämmande. Är det inte löjligt att folk, som har majoriteten i regeringen och som är de bestämmande, inskränker sig till Kutlers anonyma antydningar och är rädda för att uppträda öppet och ärligt samt försöker att vältra ansvaret över på andra partier, som inte står vid maktens roder?

De småborgerliga partiernas, ”de folkligas” och mensjevikernas tidningar klagar också, om än i något annan tonart – de klagar inte så mycket på de förskräckliga bolsjevikerna (ehuru det naturligtvis är ofrånkomligt) som de radar upp den ena fromma önsknigen efter den andra. Särskilt karakteristisk i detta avseende är Izvestijas inställning, emedan tidningens redaktion befinner sig i händerna på ett block mellan de båda nämnda partierna. I nr 63, den 11 (24) maj, publicerades två artiklar av likartat innehåll beträffande kampen mot det ekonomiska förfallet. Rubriken till den ena artikeln är ytterst – för att uttrycka sig riktigt mildt – ytterst oförsiktigt vald (liksom ”de folkligas” och mensjevikernas inträde i imperialisternas regering överhuvud är ”oförsiktig”), den lyder: ”Vad vill Provisoriska regeringen?” Det hade varit riktigtare att rubricera den: ”Vad vill Provisoriska regeringen *inte* och vad lovar den?”

Den andra artikeln är en ”Resolution av Ekonomiska avdelningen i Arbetar- och soldat-deputerades sovjets Exekutivkommitté”. Vi anför några citat ur den, vilka mest exakt återger dess innehåll:

”Många industrigrenar är redan mogna för ett statligt handelsmonopol (spannmål, kött, salt, läder), andra åter är mogna för bildandet av statligt reglerade truster (stenkols- och naftautvinningen, framställningen av metaller, socker och papper), och slutligen kräver de nutida förhållandena i nästan alla industrigrenar en reglerande medverkan från statens sida vid fördelningen av råvaror och färdiga produkter och även vid prisernas fastställande . . . Samtidigt härmed bör alla kreditinstitutioner underställas statens och samhällets kontroll för att bekämpa spekulationen med de varor, som är underställda statlig reglering . . . Samtidigt bör . . . de mest energiska åtgärder vidtagas för att bekämpa parasitismen, ända till införande av arbetsplikt . . . Landet befinner sig redan i en katastrof och en utväg härur kan nås endast genom en skapande kraftansträngning av hela folket *med en statsmakt i spetsen*, som medvetet ställt sig den grandiosa uppgiften (hm, hm!?) att rädda det av kriget och den tsaristiska regimen förstörda landet.”

Bortsett från den sista satsen med de av oss kursiverade orden, en sats som med äkta småborgerlig lättrogenhet ”pålägger” kapitalisterna uppgifter som de inte kan lösa, bortsett härifrån är programmet storartat. Både kontrollen och trusternas förstatligande, kampen mot spekuleringen och arbetsplikten – snälla ni, vari skiljer det sig egentligen från den ”förskräckliga” bolsjevismen, vad mer har då de ”förskräckliga” bolsjevikerna velat? Här är just kärnan, här är just det väsentliga, det som kalkborgarna och filistrarna av alla schatteringar absolut inte vill inse: man *måste* erkänna de ”förskräckliga” bolsjevikernas program, ty det finns intet annat program, som skulle kunna erbjuda en utväg ur den verkligt hotande, verkligt förskräckliga katastrofen, *men* . . . men kapitalisterna ”antar” detta program (se den berömda § 3 i den ”nya” Provisoriska regeringens deklaration) *för att inte genomföra det*. Och ”de folkliga” och mensjevikerna ”litar” på kapitalisterna och söker bibringa folket denna

fördärvbringande förtröstan. Här ligger knuten till hela den politiska situationen. Att införa kontroll över trusterna och publicera hela deras verksamhetsberättelser, att omedelbart inkalla kongresser av deras anställda, varvid *arbetarna själva* ovillkorligen måste delta i kontrollen, att ge representanter för alla stora politiska partier tillstånd till självständig kontroll – allt detta kan genomföras medelst ett dekret, som man inte behöver mer än *en dag* för att avfatta.

Vad är det då som hindrar er, medborgare Sjingarjov, Teresjtjenko och Konovalov? Vad är det som hindrar er, medborgare nära-på-socialister Tjernov och Tsereteli? Vad är det som hindrar er, medborgare ”folklighets”- och mensjevikiska ledare av Arbetar- och soldatdeputerades sovjeters Exekutivkommitté?

Något annat än *omedelbart* införande av en sådan kontroll över trusterna, över bankerna, över handeln, över *parasiterna* (för en gångs skull har Izvestijas redaktör råkat få tag i ett förvånande bra ord ...) och över livsmedlen har vi inte föreslagit, har överhuvud ingen kunnat föreslå. Ingenting annat än ”hela folkets skapande kraftansträngning” kan överhuvud uttänkas ...

Man får bara inte tro kapitalisternas ord, inte tro på ”de folkligas” och mensjevikernas naiva (i bästa fall naiva) förhoppning, att kapitalisterna skulle kunna utföra en sådan kontroll.

Förfallet hotar. Katastrofen närmar sig. Kapitalisterna har störtat och störtar alla länder i fördärvet. Det finns endast en räddning: revolutionär disciplin, revolutionära åtgärder av den *revolutionära klassen*, proletärerna och halvproletärerna, hela statsmaktens övergång i denna klass’ händer, ty endast denna klass kan i verkligheten genomföra just en sådan kontroll, kan i verkligheten genomföra en segerrik ”kamp mot parasitismen”.

14 (27) maj 1917

Pravda nr 57, den 27 (14) maj 1917